

Arrest

nr. 260 361 van 8 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 12 februari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 september 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 2 maart 2021.

1.3. Op 20 april 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 april 2021 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1976 in Bucaramanga (hoofdstad van het departement Santander). U bent gehuwd met G. S. C. I. (CG xxx en OV xxx) en hebt samen met haar één kind. Uw dochter woont nog steeds in Colombia.

U had sinds lange tijd problemen met een paramilitaire groepering. In 2001 werd u tegengehouden toen u een vrachtwagen met propaangas aan het vervoeren was. Een paramilitaire groepering had hier explosiemateriaal in verstopt, doch kon u aantonen dat dit kwaad opzet was.

In 2005 werd u benaderd op een rijstfabriek, waar u werkte, door zes of zeven personen die u aanvielen en het geld van de kluis meenamen. Hierna werd u opgebeld en werd er geld van u geëist. U weigerde dit te geven. U ging klacht indienen bij de autoriteiten en vroeg om bescherming, die u niet kreeg.

In 2006 werden uw vader en uw stiefvrouw ontvoerd. Hij was namelijk relatief welgesteld, hij was grootgrondbezitter en in het bezit van enkele boerderijen. Hij werd na achtenzestig dagen vrijgelaten.

In 2007 verhuisden u en uw vrouw naar Venezuela. Uw vader was er in het bezit van enkele boerderijen en u reisde daarom in het verleden veel naar dit buurland. U had dan ook de Venezolaanse nationaliteit aangevraagd en verkregen. U en uw vrouw leefden er een rustig leven, tot u in 2010 van een bevriend politieagent te horen kreeg dat een onderzoek werd ingesteld tegen uw vader. Hij zou de vermeende opdrachtgever zijn geweest van de moord op de personen die hem ontvoerden enkele jaren daarvoor. Hij werd tevens beschuldigd van samenwerking en het verlenen van financiële steun aan paramilitairen en werd in de kranten beschuldigd van het willen omverwerpen van de Venezolaanse regering. U en uw vrouw besloten vervolgens naar Colombia terug te keren.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Venezuela omdat u vreest dat de Venezolaanse autoriteiten u zullen beschuldigen van samenwerking met de paramilitairen. Daarnaast vreest u dat het socialistische regime zal overgaan tot de inbeslagname van de boerderijen van uw vader, die ondertussen overleden is.

U keerde terug naar Colombia en kocht een huis in Labriga, een buitenwijk van Bucaramanga. Uw vrouw woonde hier in de weekenden maar in de week bij haar ouders, die ook in Bucaramanga wonen. U begon opnieuw telefonische bedreigingen te ontvangen, u denkt dat dit in het jaar 2016 was. Opnieuw eisten ze geld van u. U trachtte opnieuw politiebescherming te verkrijgen, doch lukte dit niet. Blijkbaar ging de klacht die u destijds indiende verloren.

Deze telefonische bedreigingen gingen verder. In 2018 kreeg u thuis een schriftje met ‘het gebed van de overledenen’, een schriftje dat doorgaans wordt overhandigd als iemand zijn medeleven betuigt na een overlijden. De bedreigingen gingen door en u verbleef uit veiligheidsoverwegingen op verschillende plaatsen. U verbleef niet alleen thuis in Labriga, maar ook op verschillende boerderijen waar u moest werken. U was werkzaam als consultant in de landbouwsector.

Ergens in de helft van het jaar 2019 werd een poging ondernomen om u te ontvoeren toen u met de auto op weg naar huis was. U wist te ontsnappen. Hierna besloten u en uw vrouw om eindelijk in te gaan op de eis van de afpersers, namelijk geld te betalen. Hoewel vijf miljoen peso's was afgesproken, waren jullie bereid om vier miljoen peso's te betalen. De overhandiging vond plaats in een park in Bucaramanga in september 2019.

In november 2019 werd u op straat benaderd door twee personen met een jachtgeweer. Ze richtten het op u en eisten dat u de uitstaande schuld zou betalen. Begin december trokken jullie uit angst naar de boerderij van de oma van uw vrouw, die op het platteland woont.

Op 2 januari 2020 keerden u en uw vrouw terug naar Bucaramanga. Een maand was verstreken dus gingen jullie ervan uit dat het rustiger was geworden. De volgende dag werd uw vrouw echter geslagen door twee mannen op een motorfiets die zeiden dat u het resterende geld moest betalen. Opnieuw trokken jullie naar de autoriteiten voor bescherming doch kregen jullie deze niet. U en uw vrouw besloten het land te verlaten, wat jullie deden op 11 februari 2020. Jullie verbleven een week in Madrid vooraleer naar België te komen en hier op 25 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bij vertrek uit Colombia kochten jullie ook retourtickets. Het plan was om eerst hier een appartement te zoeken en dan terug te keren om uw dochter te gaan halen. Gezien de coronamaatregelen werden ingevoerd werd u evenwel verhinderd om terug te keren voor uw dochter. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Colombia omdat u de organisatie vreest die u eerder viseerde.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie Colombiaanse paspoorten, jullie Colombiaanse identiteitskaarten, uw Venezolaanse identiteitskaart, documenten in verband met de aankoop van uw woning, jullie vliegtickets, documenten omtrent de vraag tot bescherming aan de Colombiaanse autoriteiten en een krantenartikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan uw verklaringen in verband met een paramilitaire organisatie die u jaren zou afgeperst hebben. Zo wordt vooreerst gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken. U verklaart dat men u in 2005 op een gewelddadige manier overvallen heeft en daarna telefonisch begon te bedreigen (CGVS, p.15), doch verklaart uw vrouw dat jullie pas in 2007 Colombia verlieten om naar Venezuela te gaan (CGVS G. S., C. I., p.3). Dit is niet bepaald snel te noemen. Jullie verlieten in 2010 Venezuela en keerden opvallend genoeg terug naar Colombia. Indien u werkelijk een vrees voor uw leven koesterde in uw geboorteland, moge men verwachten dat u er niet naar terugkeert, zonder dat u over enige vorm van garanties beschikt dat de personen die u eerder bedreigden u met rust zullen laten. U verklaart dat de paramilitairen u in 2016 opnieuw begonnen te bedreigen en dit doorlopend doch verliet u pas in februari 2020 opnieuw Colombia (CGVS, p.11 & zie administratief dossier). Het is op zijn zachtst gezegd opvallend te noemen dat u niet eerder zou vertrokken zijn, indien waargebeurd. U stelt dat ze in al die jaren geld van u vroegen doch dat u hier niet op inging, u beledigde en bedreigde hen daarentegen (CGVS, p.11 & 13). Dat u zodanig tekeer gaat tegen een paramilitaire organisatie, bekend om hun gewelddadigheid, en daarentegen niet de beslissing neemt om eerder te vluchten is zeer opvallend. Bovendien verklaart u dat uw belagers al die tijd wisten waar u woonde, zo zouden ze volgens u ook in 2018 bij u thuis een brief hebben afgegeven, doch besloot u in dit huis te blijven wonen. U zou ook elders verblijven en overnachten doch kwam u altijd terug naar uw huis en verbleef u hier ook enige tijd in de weken voor uw vertrek uit Colombia, zo verklaart u (CGVS, p.13 & 18). Het is zeer eigenaardig dat u besluit om in dit huis te blijven wonen, goed wetende dat u op die plaats perfect traceerbaar bent en dat dit tot zware repercussies kon leiden. Anderzijds, zeer merkwaardig is dat u verklaart dat uw belagers zo naarstig op zoeken waren naar u maar in al die tijd nooit naar uw huis zijn gekomen noch naar het huis van uw schoonouders, waarvan ze volgens u de locatie ook kenden (CGVS, p.12 & 13). Dit raakt kant noch wal. Indien ze u werkelijk wouden vinden, hadden ze u evengoed daar kunnen benaderen. Dat bovendien uw schoonouders nog steeds in dit huis wonen alsook uw moeder in het huis waar u verbleef, is opnieuw niet bepaald logisch te noemen (CGVS, p.4). Men moge verwachten dat ook zij reeds veiliger oorden opzochten.

U verklaart jarenlang telefonische bedreigingen te hebben ontvangen en thuis een brief te hebben gekregen. Enkele maanden vooraleer u uw belagers zou betaald hebben, u weet niet meer wanneer exact, zouden ze u hebben trachten te ontvoeren (CGVS, p.17). Dit bleek opvallend genoeg nog steeds onvoldoende reden voor u om uw land van herkomst te ontvluchten. Dit is des te opvallender in het licht van uw verklaringen dat u de jaren daarvoor al bescherming van de nationale autoriteiten trachtte in te roepen, maar dat u die niet kreeg. Na de betaling van vier miljoen peso's verklaart u dat ze u op straat bedreigden met een geweer in november 2019, maar opnieuw bleef u in Colombia. Men moge verwachten dat het u nu wel zou beginnen te dagen dat uw leven ernstig in gevaar was. Jullie zouden na dit incident, in november 2019, Bucaramanga hebben verlaten en zijn ondergedoken in San Vicente, op een boerderij van de oma van uw vrouw (CGVS G. S., C. I., p.8 & 18). Bevreemdend genoeg besloten jullie begin januari om opnieuw terug te keren naar Bucaramanga. Dit verbaast wederom. Uw vrouw zou dan volgens uw verklaringen op 3 januari 2020 op straat bedreigd zijn geweest, doch opnieuw verlieten jullie het land niet onmiddellijk, dat deden jullie pas op 11 februari 2020. Dit is opnieuw weinig ernstig te noemen en ondergraaft verder het geloof in jullie relaas. Dat jullie zolang talmden om Colombia verlaten is een ernstige aanwijzing dat u er in werkelijkheid geen vrees diende te koesteren. Opvallend genoeg blijkt uit uw administratief dossier ook dat u en uw vrouw retourtickets kochten (zie administratief dossier). Uw vrouw hiermee geconfronteerd stelde ze dat het jullie intentie was om eerst

naar hier te komen om een appartement te zoeken en dan terug te keren naar Colombia om jullie dochter te gaan halen. De maatregelen tegen het coronavirus staken daar een stokje voor (CGVS G. S., C. I., p.9). Dat u en uw vrouw de intentie hadden om naar Colombia terug te keren, hoe kortstondig dat ook moge geweest zijn, strookt absoluut niet met de vrees die jullie er verklaren te hebben.

Daar eindigen uw onlogische verklaringen niet. U verklaart dat u in al die jaren weigerde geld te betalen doch gaf u aan uw belagers toe nadat ze een poging ondernamen om u te ontvoeren (CGVS, p.14). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u, hoewel de paramilitairen volgens u vijf miljoen peso's zouden gevraagd hebben, slechts vier miljoen peso's betaalde (CGVS, p.15 & 16). Dit slaat nergens op. Het lijkt eerder logisch dat indien jullie na jaren van bedreigingen besloten om toch in te gaan op hun eis, het vereiste bedrag zouden betalen en niet een vijfde minder wetende dat ze jullie hierdoor zouden blijven lastig vallen. Verder werd u gevraagd of u in het bezit bent van het schriftje dat u verklaarde thuis te hebben gekregen van de paramilitairen en antwoordde u dat u het wegsmeet (CGVS, p.14). Voor iemand die verklaarde deze bedreigingen te hebben aangekaart bij de Colombiaanse autoriteiten verbaast het dat u dergelijk belangrijk bewijsstuk simpelweg zou wegslijten. Verder wordt gewezen op de merkwaardige vaststelling dat u al die jaren uit de handen van uw belagers wist te blijven. U verklaarde dat ze u jarenlang bedreigden en zelfs een keer poogden u te ontvoeren doch kon u ontsnappen, en in al die tijd hebben ze u fysiek niet kunnen benaderen en verwonden. Dit is weinig realistisch te noemen, zeker voor een beruchte paramilitaire organisatie die zou geweten hebben waar u woonde en bij wie u zgn. schulden had. Dient tevens te worden opgemerkt dat u niet eens op de hoogte bent van de naam van de organisatie die u volgens uw verklaringen jarenlang bedreigde. U verklaarde dat het in de aangifte vermeld staat maar dat u het vergat (CGVS, p.8). Dit is een weinig serieus antwoord. Men moge verwachten dat men niet de naam vergeet van de organisatie die u jarenlang zou geteisterd hebben en die volgens u de aanleiding is geweest voor uw vlucht. Dat het in de aangifte zou staan is bovendien zeer markant, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat ze u in al die jaren nooit vertelden tot welke groep ze behoorden of hoe ze heetten (verklaringen DVZ, vraag 3.5).

De vaststelling dat u en uw vrouw geen consistente verklaringen weten af te leggen is opnieuw een aanwijzing dat jullie in werkelijkheid geen problemen kenden met een paramilitaire organisatie. Gevraagd of ze uw schoonouders wisten wonen antwoordde u dat ze dat enkele keren meedeelden (CGVS, p.12). Uw vrouw daarentegen stelde dat ze van hun woonplaats niet op de hoogte waren (CGVS G. S., C. I., p.15). U verklaarde verder dat uw belagers u nog verschillende keren opbelden nadat ze uw vrouw zouden geslagen hebben (CGVS, p.18). Volgens uw vrouw zouden ze niet meer gebeld hebben nadat ze haar hadden geslagen (CGVS G. S., C. I., p.19). Dient aanvullend te worden opgemerkt dat het zeer opvallend is dat u niet met zekerheid kon zeggen of ze u nog zouden gebeld hebben tussen het moment dat u vier miljoen peso's zou betaald hebben en het moment ze u op straat benaderden met een geweer (CGVS, p.17). Dit is bezwaarlijk een detail te noemen. Daar eindigen jullie tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het incident waarbij ze op straat een wapen op u richtten, plaatsvond op het einde van '09/2019' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt u dat dit een fout was, in werkelijkheid moest het november 2019 zijn (CGVS, p.3). Gezien u verklaart dat uw verklaringen bij de DVZ werden herlezen (CGVS, p.21), moge men wel verwachten dat u op at ogenblik deze 'fout' reeds aangaf. Uw vrouw beweerde dat ook in haar verklaringen een fout optrad: de klacht die jullie zouden hebben ingediend toen de bedreigingen opnieuw begonnen na terugkeer uit Venezuela werd in werkelijkheid ingediend op 21 april 2016 en niet op 25 april 2016, zoals neergeschreven staat in haar verklaringen bij de DVZ (CGVS G. S., C. I., p.3). Gezien zij aangaf dat ook haar verklaringen bij de DVZ haar werden voorgelezen (CGVS G. S., C. I., p.15) dient opnieuw te worden opgemerkt dat deze 'fout' toen reeds zou zijn gecorrigeerd. Opnieuw wordt hiermee het geloof in jullie relaas aangetast.

Verder wordt opgemerkt dat ook jullie verklaringen omtrent jullie paspoorten niet stroken. Gevraagd of u het paspoort, dat u neerlegt, ging halen vóór of na het incident waarbij u op straat zou zijn benaderd met een geweer, antwoordde u initieel dat u enkele dagen of weken voordien een paspoort ging halen om hierop terug te komen door te stellen dat u eigenlijk niet weet of het ervoor of erna was (CGVS, p.19 & 20). Gezien het belang van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen kan men verwachten dat u dat wél weet. Uw vrouw verklaarde op haar beurt dat ze haar paspoort ging halen en dat jullie nadien geld overhandigden aan jullie belagers (CGVS G. S., C. I., p.20). Deze verklaringen stroken niet met de informatie beschikbaar in jullie administratief dossier, gezien jullie verklaarden geld te hebben overhandigd op 21 september 2019 (CGVS G. S., C. I., p.7) terwijl uw paspoort blijkt te zijn uitgereikt op 8 november 2019 en dat van uw vrouw op 23 oktober 2019. Andermaal ondergraaft dit het geloof van de problemen die jullie in Colombia verklaren te hebben gekend.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw vrouw verklaren te hebben gekend in Colombia.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Colombia een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Venezuela zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrontheid van uw verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende

deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw Colombiaans paspoort en zowel Colombiaanse als Venezolaanse identiteitskaart bevestigen uw identiteit, die hier niet wordt betwist. De vliegtickets bevestigen dat u een vlucht nam uit Colombia naar Europa. Dat u een woning kocht in Colombia, zoals de documenten daaromtrent aantonen, wordt in deze beslissing ook niet in twijfel getrokken. Het krantenartikel dat u neerlegt en betrekking heeft op uw inmiddels overleden vader en uw beweerde vrees voor terugkeer naar Venezuela is in deze niet relevant. Hierboven werd omstandig beargumenteerd waarom u geen vrees hebt om terug te keren naar Colombia en werden de problemen die u in Venezuela gekend zou hebben, bijgevolg niet verder onderzocht.

Ook de 'aanvraag tot bescherming' die u bent gaan indienen bij de Colombiaanse autoriteiten weet geen ander licht te schijnen op bovenstaande appreciatie. Dergelijk document weet uw relaas slechts te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en blijkt nergens uit deze documenten dat de Colombiaanse autoriteiten uw verklaringen omtrent uw bedreigingen ook op de een of andere manier zouden hebben geverifieerd.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Hij verwijst naar een artikel van Human Rights Watch over het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Colombia “*The urgent need to reform Colombia’s security policies*” van 22 september 2020.

Daarnaast stelt hij dat het bendegeweld meer en meer toeneemt in Colombia en citeert uit een artikel van The Guardian “*Colombian cartels killing those who don’t obey their Covid 19 lockdowns*” van 22 september 2020.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Hij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen in verband met een paramilitaire organisatie die hem jaren zou afgeperst hebben:

- (i) zo wordt vooreerst gewezen op een erg onlogische gang van zaken: verzoeker werd al in 2005 overvallen en kreeg telefonische bedreigingen, maar toch verlieten ze pas in 2007 Colombia om naar Venezuela te gaan; in 2010 keerden ze opvallend genoeg terug naar Colombia, indien verzoeker werkelijk een vrees voor zijn leven kende in Colombia, kan worden verwacht dat hij er niet naar terugkeert zonder garanties dat hij met rust zal worden gelaten; in 2016 begonnen de paramilitairen hem opnieuw te bedreigen maar hij verliet Colombia pas in februari 2020; hij stelt dat ze in al die jaren geld van hem vroegen maar dat hij er niet op inging en hen durfde te beledigen en bedreigen, wat opvallend is gezien paramilitaire organisaties bekend staan om hun gewelddadigheid; zijn belagers wisten waar hij woonde maar toch besloot hij in zijn huis te blijven wonen, hij verbleef soms elders maar kwam steeds daar terug, wat zeer eigenaardig is; verzoeker verklaarde dat zijn belagers op zoek waren naar hem maar in al die tijd kwamen ze nooit naar zijn huis of naar dat van zijn schoonouders, dit is onlogisch gezien ze hem evengoed daar hadden kunnen benaderen; bovendien wonen zijn schoonouders nog steeds in hetzelfde huis en verzoekers moeder in zijn huis zonder veiliger oorden te moeten opzoeken;
- (ii) verzoeker verklaart jarenlang telefonische bedreigingen te hebben ontvangen en thuis een brief te hebben gekregen, er werd ook gepoogd verzoeker te ontvoeren, dit bleek opvallend genoeg onvoldoende reden om Colombia te ontvluchten, dit is des te opvallender gezien verzoeker de jaren daarvoor al bescherming van de autoriteiten trachtte in te roepen maar deze niet kreeg; na de betaling van vier miljoen pesos bedreigden ze hem in november 2019 met een geweer op straat maar opnieuw bleef hij in Colombia; verzoeker en zijn vrouw vluchtten naar de finca van haar oma, maar vreemd genoeg keerden ze in januari 2020 terug naar hun verblijfplaats in Bucaramanga; verzoekers vrouw werd dan begin januari op straat bedreigd maar opnieuw verlieten ze het land niet onmiddellijk maar bleven wachten tot 11 februari 2020; dat verzoeker en zijn vrouw zolang talmden om Colombia te verlaten is een ernstige aanwijzing dat ze geen vrees dienden te hebben; bovendien verklaarde

verzoekers vrouw dat ze retourtickets kochten om eerst in België een appartement te zoeken en dan terug te keren om hun dochter te gaan halen, dat ze de intentie hadden om terug te keren naar Colombia strookt niet met de vrees die ze verklaren er te hebben;

(iii) het is merkwaardig dat verzoeker vier miljoen pesos betaalde terwijl de paramilitairen vijf miljoen hadden gevraagd; het schriftje voor het betuigen van medeleven bij een overlijden heeft verzoeker weggegooid, het verbaast dat iemand die de bedreigingen zou hebben aangekaart bij de autoriteiten, een dergelijk bewijsstuk zomaar zou wegslijten; het is opmerkelijk dat verzoeker al die jaren uit de handen van zijn belagers kon blijven: ze bedreigden hem jarenlang en ze poogden hem zelfs te ontvoeren, in al die tijd hebben ze hem fysiek niet kunnen benaderen en verwonden; verder is verzoeker niet eens op de hoogte van de naam van de organisatie die hem jarenlang zou hebben bedreigd;

(iv) dat verzoeker en zijn vrouw inconsistente verklaringen afleggen over hun vluchtrelaas, is een aanwijzing dat ze in werkelijkheid geen problemen kenden met een paramilitaire organisatie;

(v) de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw over hun paspoorten stroken niet met de informatie beschikbaar in het administratief dossier;

(vi) de neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet ombuigen.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van dit artikel. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Colombia te zullen worden vervolgd door de paramilitairen die hem bedreigd hebben.

2.3.4.2. Verzoeker heeft de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit. Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan internationale bescherming, geboden door deze artikelen, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te oordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Bijgevolg moet verzoekers nood aan internationale bescherming worden getoetst ten aanzien van beide landen van nationaliteit, in dit geval Venezuela en Colombia.

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging in Venezuela, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt: *“Hierboven werd omstandig beargumenteerd waarom u geen vrees hebt om terug te keren naar Colombia en werden de problemen die u in Venezuela gekend zou hebben, bijgevolg niet verder onderzocht”*. Het standpunt dat verzoekers problemen ten opzichte van Venezuela niet verder moeten worden onderzocht omdat hij geen vrees heeft aangetoond om terug te keren naar Colombia, wordt door de Raad bijgetreden. Er wordt verwezen naar wat hieronder gesteld wordt in dit arrest.

2.3.4.3. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij nooit de notities van het gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft ontvangen en dus geen opmerkingen kon formuleren, dit allicht een materiële vergissing betreft gezien verzoeker op pagina's 12, 13 en 14 citeert uit dit gehoorverslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de notities van het persoonlijk onderhoud via aangetekende zending op 4 maart 2021 wel degelijk werden overgemaakt aan verzoeker. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker middels huidig verzoekschrift de tegenstrijdigheden vermeld in de bestreden beslissing kan bestrijden en tegenspreken.

2.3.4.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van

een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Verzoeker uit vooreerst kritiek op het motief dat hij en zijn vrouw vanuit Venezuela teruggingen naar Colombia en dat ze lang hebben gewacht om Colombia te ontvluchten. Verzoeker voert in dit verband aan dat dit motief niet ernstig is en dat ze eerst hebben getracht een oplossing te zoeken in eigen land, ze hebben ook hulp gezocht bij de autoriteiten. Hun terugkeer vanuit Venezuela toont enkel aan dat ze vastberaden waren om hun leven in Colombia verder op te bouwen. Verzoeker geeft een overzicht van hun financiële middelen om aan te tonen dat hun vlucht naar Europa niet was ingegeven door economische motieven. Hij voegt hieraan toe dat het ook een belangrijke indicatie is dat ze niet anders konden dan te vluchten, dat ze hun dochter moesten achterlaten in Colombia. Verzoeker wijst erop dat hij na hun terugkeer uit Venezuela voorzorgsmaatregelen heeft genomen, zoals verhuizen, de auto verkopen en veranderen van mailadres.

De Raad stelt vast dat deze uiteenzetting in het verzoekschrift hoofdzakelijk loutere beweringen betreft. De commissaris-generaal motiveert uitgebreid in de bestreden beslissing waarom hij de mening is toegedaan dat het niet logisch is dat verzoeker en zijn vrouw vanuit Venezuela zijn teruggekeerd naar Colombia in 2010/2011 en dat het dan nog lang geduurd heeft vooraleer ze Colombia verlieten: *“Zo wordt vooreerst gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken. U verklaart dat men u in 2005 op een gewelddadige manier overvallen heeft en daarna telefonisch begon te bedreigen (CGVS, p.15), doch verklaart uw vrouw dat jullie pas in 2007 Colombia verlieten om naar Venezuela te gaan (CGVS G. S., C. I., p.3). Dit is niet bepaald snel te noemen. Jullie verlieten in 2010 Venezuela en keerden opvallend genoeg terug naar Colombia. Indien u werkelijk een vrees voor uw leven koesterde in uw geboorteland, moge men verwachten dat u er niet naar terugkeert, zonder dat u over enige vorm van garanties beschikt dat de personen die u eerder bedreigden u met rust zullen laten. U verklaart dat de paramilitairen u in 2016 opnieuw begonnen te bedreigen en dit doorlopend doch verliet u pas in februari 2020 opnieuw Colombia (CGVS, p.11 & zie administratief dossier). Het is op zijn zachtst gezegd opvallend te noemen dat u niet eerder zou vertrokken zijn, indien waargebeurd.”* De Raad sluit zich aan bij deze uitgebreide motivering, die niet weerlegd wordt door de beweringen in het verzoekschrift. Bovendien stoken bepaalde beweringen in het verzoekschrift niet met de verklaringen die verzoeker en zijn vrouw hebben afgelegd. Hun terugkeer uit Venezuela was hoofdzakelijk ingegeven door hun vrees betrokken te worden bij de problemen van verzoekers vader, die zijn ontvoerders zou hebben laten vermoorden in Venezuela, er was immers in Venezuela een aanhoudingsbevel uitgevaardigd tegen de familie V. (notities CGVS vrouw, p. 6). Hun vertrek uit Venezuela lijkt dus niet ingegeven door de sterke wens hun leven verder te zetten in Colombia. Verzoekers vrouw verklaarde ook het volgende *“U kocht ook retourticket zag ik, waarom? Omwille van onze dochter. We wouden hier eerst een plek zoeken, een appartement en dan onze dochter gaan halen en met haar naar hier komen. En zo kunnen zeggen alles is gepland, het was ondertussen tien jaar van achtervolgen en onderduiken. Maar dan kwam corona en ging het allemaal niet”* (notities CGVS vrouw, p. 9). Hieruit blijkt dat de omstandigheid dat verzoeker en zijn vrouw bij hun vertrek naar Europa hun dochter hebben achtergelaten in Colombia, niet was ingegeven door de dringende noodzaak om te vluchten, maar blijkbaar door praktische overwegingen, namelijk dat hun verblijfplaats in België eerst praktisch zou geregeld zijn vooraleer ze hun dochter zouden gaan halen in Colombia en dan samen terug naar België komen. De uiteenzetting in het verzoekschrift kan dus niet worden aangenomen gezien deze in strijd is met de eigen verklaringen van verzoekers vrouw.

Waar verzoeker stelt dat hij voorzorgsmaatregelen heeft genomen na zijn terugkeer uit Venezuela in 2010 is dit inderdaad het geval (notities CGVS verzoeker, p. 6), maar dit neemt niet weg dat hij, toen de bedreigingen in 2016 opnieuw begonnen, nog het risico nam om tot 2020 nog regelmatig terug te komen naar twee adressen die door de paramilitairen die hem bedreigden, gekend waren.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn vrouw niet ingaan op volgend motief:

“U stelt dat ze in al die jaren geld van u vroegen doch dat u hier niet op inging, u beledigde en bedreigde hen daarentegen (CGVS, p.11 & 13). Dat u zodanig tekeer gaat tegen een paramilitaire organisatie, bekend om hun gewelddadigheid, en daarentegen niet de beslissing neemt om eerder te vluchten is zeer opvallend. Bovendien verklaart u dat uw belagers al die tijd wisten waar u woonde, zo zouden ze volgens u ook in 2018 bij u thuis een brief hebben afgeven, doch besloot u in dit huis te blijven wonen. U zou ook elders verblijven en overnachten doch kwam u altijd terug naar uw huis en verbleef u hier ook enige tijd in de weken voor uw vertrek uit Colombia, zo verklaart u (CGVS, p.13 & 18). Het is zeer eigenaardig dat u besluit om in dit huis te blijven wonen, goed wetende dat u op die plaats perfect traceerbaar bent en dat dit tot zware repercussies kon leiden. Anderzijds, zeer merkwaardig is dat u

verklaart dat uw belagers zo naartig op zoeken waren naar u maar in al die tijd nooit naar uw huis zijn gekomen noch naar het huis van uw schoonouders, waarvan ze volgens u de locatie ook kenden (CGVS, p.12 & 13). Dit raakt kant noch wal. Indien ze u werkelijk wouden vinden, hadden ze u evengoed daar kunnen benaderen. Dat bovendien uw schoonouders nog steeds in dit huis wonen alsook uw moeder in het huis waar u verbleef, is opnieuw niet bepaald logisch te noemen (CGVS, p.4). Men moge verwachten dat ook zij reeds veiliger oorden opzochten.”

De Raad stelt vast dat het de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondergraaft dat hem sinds 2016 geld zou zijn gevraagd en dat hij bedreigd werd maar dat hij weigerde het geld te betalen (notities CGVS verzoeker, p. 6, 7, 14), en dat hij tot 2019 toch niet verder lastiggevallen werd dan met dreigtelefoontjes (*ibidem*, p.11), achtervolgingen (*ibidem*, p. 14) en een dreigbericht bij hem thuis (*ibidem*, p. 12). De paramilitaire organisatie wist hem dus wonen (*ibidem*, p.12) maar deed verder niets. Verzoeker verklaarde wel dat hij regelmatig ondergedoken leefde, maar hij kwam steeds naar zijn huis terug of naar het huis van zijn schoonouders, waarvan de organisatie ook de locatie kende (*ibidem*, p. 12). Bovendien verblijven zijn schoonouders nog steeds op hetzelfde adres (notities CGVS vrouw, p. 4) en verblijft zijn moeder in zijn huis (notities CGVS verzoeker, p. 4) wat meebrengt dat zij daar niet onveilig zijn. Inzake het betalen van geld stelde verzoeker enerzijds dat hij sinds 2005 de hele tijd geld betaalde maar anderzijds dat het betalen van de vier miljoen pesos de enige keer was dat hij geld betaalde (notities CGVS verzoeker, p. 15). Dit alles ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas en verzoeker betwist dit alles niet.

2.3.4.6. Vervolgens uit verzoeker in het verzoekschrift afzonderlijk kritiek op met motief inzake het retourticket:

“Opvallend genoeg blijkt uit uw administratief dossier ook dat u en uw vrouw retourtickets kochten (zie administratief dossier). Uw vrouw hiermee geconfronteerd stelde ze dat het jullie intentie was om eerst naar hier te komen om een appartement te zoeken en dan terug te keren naar Colombia om jullie dochter te gaan halen. De maatregelen tegen het coronavirus staken daar een stokje voor (CGVS G. S., C. I., p.9). Dat u en uw vrouw de intentie hadden om naar Colombia terug te keren, hoe kortstondig dat ook moge geweest zijn, strookt absoluut niet met de vrees die jullie er verklaren te hebben.”

Verzoeker beweert in het verzoekschrift dat noch hij noch zijn echtgenote hebben verklaard van plan te zijn geweest terug te keren naar Colombia. Ze kochten retourtickets omdat men anders het land niet mag verlaten. De bedoeling was dat hun dochter hen achteraf zou vervoegen en het is nooit de bedoeling geweest om haar persoonlijk te gaan halen en terug te keren naar Colombia, verzoeker stelt dat ze verkeerd begrepen werden.

In dit verband wordt herhaald dat verzoekers echtgenote verklaarde: *“U kocht ook retourticket zag ik, waarom? Omwille van onze dochter. We wouden hier eerst een plek zoeken, een appartement en dan onze dochter gaan halen en met haar naar hier komen. En zo kunnen zeggen alles is gepland, het was ondertussen tien jaar van achtervolgen en onderduiken. Maar dan kwam corona en ging het allemaal niet”* (notities CGVS vrouw, p. 9). Door louter te stellen dat hij en zijn echtgenote verkeerd werden begrepen, kan verzoeker niet verhullen dat zijn echtgenote dit verklaard heeft. Deze verklaring betreft een uitleg over het retourticket en uit de notities van het onderhoud blijkt niet dat er zich problemen met de tolk voordeden of dat er andere onduidelijkheden waren op dat moment.

2.3.4.7. Verzoeker uit vervolgens kritiek op volgend motief: *“Daar eindigen uw onlogische verklaringen niet. U verklaart dat u in al die jaren weigerde geld te betalen doch gaf u aan uw belagers toe nadat ze een poging ondernamen om u te ontvoeren (CGVS, p.14). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u, hoewel de paramilitairen volgens u vijf miljoen peso's zouden gevraagd hebben, slechts vier miljoen peso's betaalde (CGVS, p.15 & 16). Dit slaat nergens op. Het lijkt eerder logisch dat indien jullie na jaren van bedreigingen besloten om toch in te gaan op hun eis, het vereiste bedrag zouden betalen en niet een vijfde minder wetende dat ze jullie hierdoor zouden blijven lastig vallen. Verder werd u gevraagd of u in het bezit bent van het schriftje dat u verklaarde thuis te hebben gekregen van de paramilitairen en antwoordde u dat u het wegsmeet (CGVS, p.14). Voor iemand die verklaarde deze bedreigingen te hebben aangekaart bij de Colombiaanse autoriteiten verbaast het dat u dergelijk belangrijk bewijsstuk simpelweg zou wegslijten. Verder wordt gewezen op de merkwaardige vaststelling dat u al die jaren uit de handen van uw belagers wist te blijven. U verklaarde dat ze u jarenlang bedreigden en zelfs een keer poogden u te ontvoeren doch kon u ontsnappen, en in al die tijd hebben ze u fysiek niet kunnen benaderen en verwonden. Dit is weinig realistisch te noemen, zeker voor een beruchte paramilitaire organisatie die zou geweten hebben waar u woonde en bij wie u zgn. schulden had. Dient tevens te worden opgemerkt dat u niet eens op de hoogte bent van de naam van*

de organisatie die u volgens uw verklaringen jarenlang bedreigde. U verklaarde dat het in de aangifte vermeld staat maar dat u het vergat (CGVS, p.8). Dit is een weinig serieus antwoord. Men moge verwachten dat men niet de naam vergeet van de organisatie die u jarenlang zou geteisterd hebben en die volgens u de aanleiding is geweest voor uw vlucht. Dat het in de aangifte zou staan is bovendien zeer markant, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat ze u in al die jaren nooit vertelden tot welke groep ze behoorden of hoe ze heetten (verklaringen DVZ, vraag 3.5)."

Verzoeker stelt dat de verwerende partij alles "erg zwart-wit" ziet en een encyclopedische kennis verwacht van verzoeker en zijn vrouw. Hij stelt dat ze zich onmogelijk elk detail en elke gebeurtenis kunnen herinneren. Verzoeker wijst erop dat hij getraumatiseerd is door de jarenlange afpersingen en bedreigingen en al jaren in angst leeft, wat een enorme impact heeft op zijn mentale gezondheid. Daarnaast citeert verzoeker uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud waarin hij een uiteenzetting geeft van zijn relaas en waaruit blijkt dat hij geëmotioneerd was.

De Raad heeft er begrip voor dat het vertellen van het vluchtrelaas aanleiding geeft tot emotionele reacties en dat het soms moeilijk kan zijn om bepaalde zaken te vertellen. Er kan echter verwacht worden hij de kern van zijn relaas op coherente wijze kan weergeven. Ook kan worden verwacht dat sommige zaken, zoals *in casu* de naam van de paramilitaire organisatie die verzoeker jarenlang achterna zat, wat toch een kernelement van zijn vluchtrelaas betreft, of het feit dat zijn belagers nooit de naam van hun groepering vermeldden, in zijn geheugen gegrift staan. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker in het verzoekschrift ook voorbij gaat aan het feit dat verzoeker bij het CGVS verklaarde dat de naam van die organisatie wel in de aangifte vermeld staat (notities CGVS verzoeker, p. 8) maar dat hij bij de DVZ verklaarde dat zijn belagers niet vertelden tot welke groep ze behoorden of hoe ze heetten (adm. dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker in de loop van de procedure of bij huidig verzoekschrift geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit zou blijken dat zijn cognitieve vermogens aangetast zijn.

Met zijn algemene uitleg in het verzoekschrift geeft verzoeker geen verklaring voor het feit dat het vreemd is dat hij vier miljoen pesos betaalde terwijl er vijf miljoen gevraagd was (notities CGVS verzoeker, p. 16), uit zijn verklaringen blijkt wel dat hij hierover onderhandeld had maar dat ze toch het resterende miljoen wilden, wat erop wijst dat zijn onderhandelingen over het bedrag niets opleverden), dat het verbaast dat iemand die zijn problemen heeft aangekaart bij de autoriteiten, een schriftelijk bewijsstuk zomaar wegslijmt en dat hij al die jaren uit de handen van zijn belagers kon blijven, terwijl het een paramilitaire organisatie was die wist waar hij woonde. De Raad sluit zich aan bij deze motieven.

2.3.4.8. Verzoeker laat volgende motieven geheel ongemeoid:

"De vaststelling dat u en uw vrouw geen consistente verklaringen weten af te leggen is opnieuw een aanwijzing dat jullie in werkelijkheid geen problemen kenden met een paramilitaire organisatie. Gevraagd of ze uw schoonouders wisten wonen antwoordde u dat ze dat enkele keren meedeelden (CGVS, p.12). Uw vrouw daarentegen stelde dat ze van hun woonplaats niet op de hoogte waren (CGVS G. S., C. I., p.15). U verklaarde verder dat uw belagers u nog verschillende keren opbelden nadat ze uw vrouw zouden geslagen hebben (CGVS, p.18). Volgens uw vrouw zouden ze niet meer gebeld hebben nadat ze haar hadden geslagen (CGVS G. S., C. I., p.19). Dient aanvullend te worden opgemerkt dat het zeer opvallend is dat u niet met zekerheid kon zeggen of ze u nog zouden gebeld hebben tussen het moment dat u vier miljoen peso's zou betaald hebben en het moment ze u op straat benaderden met een geweer (CGVS, p.17). Dit is bezwaarlijk een detail te noemen. Daar eindigen jullie tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het incident waarbij ze op straat een wapen op u richtten, plaatsvond op het einde van '09/2019' (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt u dat dit een fout was, in werkelijkheid moest het november 2019 zijn (CGVS, p.3). Gezien u verklaart dat uw verklaringen bij de DVZ werden herlezen (CGVS, p.21), moge men wel verwachten dat u op at ogenblik deze 'fout' reeds aangaf. Uw vrouw beweerde dat ook in haar verklaringen een fout optrad: de klacht die jullie zouden hebben ingediend toen de bedreigingen opnieuw begonnen na terugkeer uit Venezuela werd in werkelijkheid ingediend op 21 april 2016 en niet op 25 april 2016, zoals neergeschreven staat in haar verklaringen bij de DVZ (CGVS G. S., C. I., p.3). Gezien zij aangaf dat ook haar verklaringen bij de DVZ haar werden voorgelezen (CGVS G. S., C. I., p.15) dient opnieuw te worden opgemerkt dat deze 'fout' toen reeds zou zijn gecorrigeerd. Opnieuw wordt hiermee het geloof in jullie relaas aangetast.

Verder wordt opgemerkt dat ook jullie verklaringen omtrent jullie paspoorten niet stroken. Gevraagd of u het paspoort, dat u neerlegt, ging halen vóór of na het incident waarbij u op straat zou zijn benaderd met een geweer, antwoordde u initieel dat u enkele dagen of weken voordien een paspoort ging halen om hierop terug te komen door te stellen dat u eigenlijk niet weet of het ervoor of erna was (CGVS, p.19 &

20). *Gezien het belang van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen kan men verwachten dat u dat wél weet. Uw vrouw verklaarde op haar beurt dat ze haar paspoort ging halen en dat jullie nadien geld overhandigden aan jullie belagers (CGVS G. S., C. I., p.20). Deze verklaringen stroken niet met de informatie beschikbaar in jullie administratief dossier, gezien jullie verklaarden geld te hebben overhandigd op 21 september 2019 (CGVS G. S., C. I., p.7) terwijl uw paspoort blijkt te zijn uitgereikt op 8 november 2019 en dat van uw vrouw op 23 oktober 2019. Andermaal ondergraaft dit het geloof van de problemen die jullie in Colombia verklaren te hebben gekend.”*

Deze vastgestelde tegenstrijdigheden over de gebeurtenissen en over het verkrijgen van hun paspoorten steunen op de stukken van het administratief dossier en de Raad sluit zich erbij aan dat al deze inconsistente verklaringen over belangrijke zaken een aanwijzing zijn dat verzoeker en zijn vrouw in werkelijkheid geen problemen kenden met een paramilitaire organisatie. De opmerking dat verzoeker en zijn vrouw zich onmogelijk elk detail kunnen herinneren, vormt hiervoor geen verschoning.

2.3.4.9. Verzoeker benadrukt dat hij verschillende keren bescherming vroeg aan de autoriteiten maar dat dit geen soelaas bracht. Hij verwijst naar een artikel van Human Rights Watch over het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in Colombia “*The urgent need to reform Colombia’s security policies*” van 22 september 2020.

De Raad wijst erop dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig werd bevonden, zodat deze verwijzing naar het niet verkrijgen van bescherming door de autoriteiten niet ter zake dienend is. Het document dat verzoeker in dit verband heeft neergelegd, de ‘aanvraag tot bescherming’ (adm. dossier, stuk 6, map met documenten, stuk 5) doet hieraan geen afbreuk. Daarnaast is dit document opgesteld op basis van verzoekers eigen verklaringen, die zoals reeds gesteld, ongeloofwaardig zijn.

2.3.4.10. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.11. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebelligroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-

het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focussen *“Colombia: veiligheids situatie”* van 13 november 2019 en van 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

In de bestreden beslissing zet de verwerende partij het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van

dit type geweld geïndiceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de algemene veiligheidssituatie in Colombia, dat het bendege geweld meer en meer toeneemt en hij citeert uit een artikel van The Guardian “*Colombian cartels killing those who don’t obey their Covid 19 lockdowns*” van 22 september 2020.

De in het verzoekschrift geciteerde informatie betreffende de algemene toestand in Colombia is van algemene aard en betreft voornamelijk de tijdelijke situatie van de bendes die zelf in het kader van de coronapandemie een strengere lockdown opleggen dan de overheid. Verzoeker toont hiermee niet aan dat bovenstaande analyse van de commissaris-generaal niet langer actueel of correct zou zijn. Deze informatie volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïndiceerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op hoger gedane overwegingen, niet.

2.3.5.2. Gelet op de verklaringen van verzoeker betreffende zijn herkomst uit Colombia, dient de veiligheidssituatie in Bucaramanga, hoofdstad van het departement Santander, te worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Bucaramanga in het departement Santander geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Santander en de stad Bucaramanga, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

2.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet hersteld kan worden, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET